

Biografia d'Isidoro Zorzano

Isidoro Zorzano Ledesma va néixer a Buenos Aires (l'Argentina) el 13 de setembre del 1902 i va morir a Madrid (Espanya) el 15 de juliol del 1943, després d'una llarga malaltia.

03/01/2017

Isidoro Zorzano va néixer a Buenos Aires (l'Argentina) el 13 de setembre del 1902. Era el tercer de cinc fills d'uns emigrants espanyols. Els seus pares havien aconseguit una posició

econòmica acomodada i van regressar a Espanya el 1905, però amb la intenció de tornar a marxar a l'Argentina. Es van establir a Logronyo, on Isidoro va cursar l'ensenyament elemental i el batxillerat. El 1912 va morir inesperadament el seu pare i la mare va decidir quedar-se a Logronyo.

El gener del 1916 va conèixer Josepmaria Escrivà, un nou company de curs, provinent de Barbastre, amb el qual va fer amistat. Isidoro va acabar el batxillerat el 1918 i es va començar a preparar per ingressar a l'Escola Especial d'Enginyers Industrials de Madrid, ciutat a la qual es va traslladar l'octubre del 1919. Quan era adolescent, Isidoro va intensificar la seva pràctica religiosa i va buscar l'ajuda d'algun sacerdot perquè l'aconsellés sobre la seva vida cristiana. Exercia les obres de misericòrdia i —en paraules d'un company— «estava sempre disposat

a ajudar tothom en qualsevol moment».

El 1924, amb motiu de la fallida del Banco Español del Río de la Plata, els Zorzano van perdre gairebé tots els estalvis que tenien. Isidoro i el seu germà petit, Francisco, van pensar a deixar els estudis per mantenir la família amb la seva feina. Tanmateix, la mare i les dues germanes van voler que tots dos continuessin les carreres. Isidoro va començar també a impartir classes particulars.

El juny del 1927, Isidoro va obtenir el títol d'enginyer industrial. Després de fer classes en una acadèmia de preparació per ingressar a Enginyeria Industrial i d'una breu experiència a les drassanes de Matagorda (Cadis), es va traslladar a Màlaga per treballar a la companyia dels ferrocarrils andalusos i fer classes a l'Escola Industrial d'aquesta ciutat.

En aquell temps, Isidoro va començar a sentir amb més profunditat inquietuds espirituals. El 24 d'agost del 1930 va tenir una llarga conversa a Madrid amb Josepmaria Escrivà, el seu company de batxillerat, que era sacerdot des de feia cinc anys. Josepmaria li va explicar el missatge de l'Opus Dei, que es va fundar el 1928: cercar la santedat i fer apostolat a través de la feina professional i del compliment dels deures ordinaris. Isidoro va advertir de seguida que aquell panorama responia plenament a les seves aspiracions i va decidir formar part de l'Opus Dei.

Va tornar a Màlaga i a les seves tasques habituals, però ara tot havia adquirit una llum nova. Va fomentar la seva vida d'oració, matinava cada dia per anar a missa i combregar, col·laborava generosament amb obres assistencials; entre d'altres, dedicava hores a fer classes a nens

pobres en algunes escoles que portaven les religioses Adoratrius i el P. José Manuel Aicardo, de la Companyia de Jesús. Un dels seus alumnes a l'Escola Industrial, que l'acompanyava també en els passejos de la Societat Excursionista, recorda que era simpàtic, agradable en el tracte, equilibrat; aprofitava qualsevol oportunitat per servir els altres i apropar-los a Déu. Un col·lega d'universitat, que el va tractar també a Màlaga, explica que encara que el sou li hagués permès gaudir de comoditats, vivia amb sobrietat, perquè utilitzava els diners per ajudar la seva família i els necessitats.

Tots coneixien el seu sentit de justícia i la proximitat amb els obrers que treballaven sota la seva direcció. No discriminava ningú per les idees polítiques, atenia i servia tothom, tant a les oficines com a l'escola. Els seus alumnes recorden que, de

vegades, impartia classes particulars gratuïtes perquè tots aprenguessin la matèria i aconseguissin aprovar l'examen. El 1936 es va difondre una exacerbada actitud antireligiosa i l'ambient de la ciutat es va tornar molt perillós. El mes de juny, uns dependents van comunicar a Isidoro que alguns grups polítics havien decidit que havia de morir per ser catòlic, per la qual cosa es va traslladar a Madrid.

Poc després esclatà la Guerra Civil i, a les regions dominades per comunistes i anarquistes, es va desencadenar una violenta persecució religiosa. Sant Josepmaria i el grapat de joves que pertanyien a l'Opus Dei es van haver d'amagar o van ser empresonats per la seva condició de catòlics. Isidoro hauria pogut sortir d'Espanya, però va decidir quedar-se a Madrid per no desentendre's dels altres: emparant-se en una documentació precària —

una partida de naixement a Buenos Aires— i sabent que la seva vida estava contínuament en perill, va contribuir a mantenir units amb sant Josepmaria i entre si els membres de l'Opus Dei.

En aquells anys va socórrer moltes persones, no només espiritualment, sinó també proporcionant-los provisions i aliments que aconseguia amb gran sacrifici, renunciant en bona mesura al que tenia. Passava tantes privacions que una vegada va arribar a desmaiar-se al carrer. En aquells mesos, es va posar de manifest el seu amor a l'Eucaristia: malgrat les restriccions, proporcionava a sant Josepmaria i altres sacerdots el pa i el vi perquè poguessin celebrar la missa en la clandestinitat, guardava a l'habitació les sagrades formes perquè els refugiats combreguessin i reunia els coneguts perquè assistissin a la celebració eucarística en algun pis.

En acabar la guerra, Isidoro va obtenir a Madrid un lloc de treball a la Companyia Nacional de Ferrocarrils de l'Oest. Un col·lega va declarar que «va exercir un ascendent notori sobre tots els subordinats, primer perquè es va destacar com un home de gran talent i d'extraordinària competència, i segon perquè el seu tracte era tan dolç i paternal que no hi havia qui s'hi resistís». Sant Josepmaria el va nomenar administrador de les obres d'apostolat de l'Opus Dei: va exercir aquest encàrrec amb disponibilitat i humilitat, sense perdre la pau davant les dificultats econòmiques constants de les diferents iniciatives, que eren sempre deficitàries.

Meditava amb deteniment la vida de Crist, acudia a la santíssima Mare de Déu amb afecte filial, manifestava el seu amor a Déu en el servei als altres i en la cura de les coses petites. Un testimoni que el va tractar a Madrid

va escriure que havia vist «en les seves accions, paraules, comportament i en les expressions de la seva ànima una admirable manera de viure amb senzillesa i amb tota naturalitat l'heroïcitat de la vida corrent continguda en Déu. En tractar amb Isidoro, jo em sentia com senzillament i gairebé insensiblement embolcallat en la presència de Déu».

A començaments del 1943 li van diagnosticar una linfogranulomatosi maligna. Va suportar la dolorosa malaltia amb fortalesa i abandonament en la voluntat de Déu. Una de les infermeres que el va assistir va declarar: «Mai no necessitava res; per a ell tot estava bé; no es va queixar mai». Va morir amb fama de santedat el 15 de juliol d'aquell mateix any, a l'edat de quaranta anys, i va ser enterrat al cementiri de La Almudena. «Era freqüent entre nosaltres dir —relata

un dels seus companys dels
Ferrocarriils de l'Oest— quan
parlàvem d'uns caps i altres: “El
Senyor Isidoro és un sant”».

El 2009 van traslladar les seves restes
a la parròquia de San Alberto Magno
de Madrid, on reposen actualment.

pdf | document generat
automàticament des de [https://
dev.opusdei.org/ca-es/article/biografia-
isidoro-zorzano/](https://dev.opusdei.org/ca-es/article/biografia-isidoro-zorzano/) (06/08/2025)